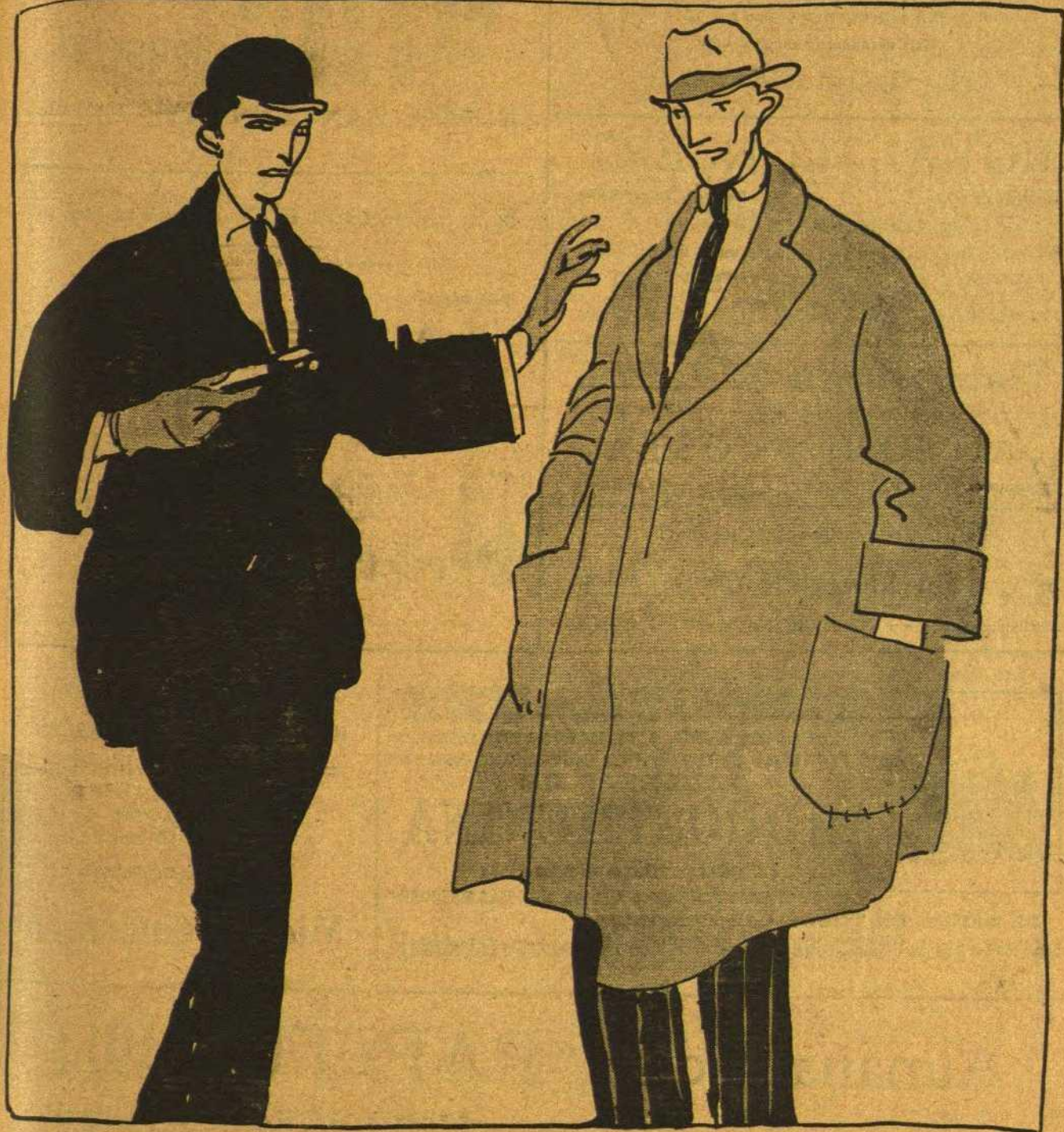

PAPIRU

-Per què li dius esposa a la dona?
-Perque's posa tal com jo vull.

TEATRE NOVETATS

Grandiós èxit de la companyia de
sarsuela i opereta, que dirigeixen
Amadeu Vives i Pep Vergés

TEATRE TÍVOLI

PROXIMAMENT

ESPECTACLE DE GRAN SENSACIO

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit
Èxit verdaderament grandiós

LE TOREADOR

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda :: El Rei dels Musio-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

Teatre Arnau MUSIC-HALL

Tota els dies seccions a les 3 i mitja tarde i 9 i mitja nit

ANTONIA COSTA

Hermosos salons foyer :: :: Entrada lliure

Pera ostres fresques i demés mariscs

EL CANTÁBRICO Santa Ana, 24

Obert dia i nit

Articles per
a tota classe
de Sports

Pilotes

Tunmer
Special

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

EL RECREO Marqués del Duero, 85

Lloc de reunió de la joventut alegre de Barcelona

Gran succés de

LA FRESCALES

cantant els couplets que publica PAPITU

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat
Instal·lacions, reparacions
Lloguer i venda a plaso

PONENT, 42

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la QUÍMICA FÁBRICA GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda

BARCELONA

Miquel Guerrero

Almanac del "PAPITU" 1914

Preu UNA pesseta

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, trimestre. Ptes. 2
Estranger, 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

Com un pelegrí, carregat de petxines, en busca de l'ermita on apagar la sed devoradora; com un guerrer amb el sabre ben dret, qui cerca al rival odiat; amb el mateix dalit que una senyora sola, d'aquestes que a la nit s'escorren pels recons ombrius dels vells carrers de Barcelona tan ben cantats per aque'l jovincel poeta-mistic i currido per necessitat —la naturalesa li demanava per parlar— aixís he corregut jo aquesta setmana els llocs d'esbarjo i mulladé nocturns, les casernes de l'amor a preu fet, on hi floreix el capritxo de tant en tant i on el capritxo hi vessa, moltes vegades.

La dónal la dónal Aquest ser que mossega i perneja com una fera indomable i torsa el cos i es mou i es contorneja amb la flama ondulant d'una espelma foradada. He vist a la dóna extraordinària, la dóna qui canta sense veu i la que veu i no canta, la que balla sense ritme però amb unes cames com dugues trompes d'elefant, la que ensenya tot lo que té; la que no té tot lo que ensenya, la que diu lo que sap, la que no sap lo que diu; rossa, morena, de un color indefinit, de mil colors diferents, del nord, del sud, de tot arreu, d'enlloc: tot una exposició de dónes, més atractiva i lluminosa que la que pensa fer en Pich un d'aquets anys que venen i amb més calories i contactes i piles i acumuladors i botons de ressort que'ls aparells i instal·lacions de la gran decantada Exposició elèctrica.

A l'Alcàzar, el més típic dels concerts barcelonins, s'ha fredat l'aixam de senyores que surten a fer coses a escena i que fan coses també en el foier i en els nixos. En Fernando, l'irresistible Fernando, l'home-moro, el políglot per excel·lència, l'invencible, com que sap de tot, cada dia ens presenta palla nova. Les irritacions que amb les dónes que porta ha arribat a causar no tenen fi ni compte. Jo m'he arribat a creure que té una subvenció d'alguna fàbrica important de polvos de pols, polvos que van molt bé per les inflamacions i per allò d'aquell principi homeopàtic del «similia similibus curantur». Sé d'ell que a les artistes que li agrada les conserva i els hi allarga la contracta. A la Ero, a la Nacra i a l'Apachinette ja'ls hi ha tocat l'escriptura no sé quantes vegades. I elles tant contentes. Però que aquestes noies s'ho valen de debó: l'ull de la Nacra no hi ha cap altre dóna que'l pugui presumir. És un ull negre, magnífic; és un ull de vellut i ballant tot de les dances orientals, *vamos*, que a un se li aiupla el cor i li cau la baba. I, altrament, la mateixa

Apachinette té més gràcia ella sola que'ls dos germans Quintero. Llàstima de dóna que sigui tan *feminista*! I en quant a la Ero, carai! Aquells llavis li xuclen a un l'ànima que l'aguanta i *luego* que diu amb una intenció de miura. Hi havia un contrabaix que amb aquell cuplet del «contrabajo-bajo-bajo» hi va perdre moltes carns.

No he estat a l'Eden perquè vaig veure que al foier hi havia allò del «Gran-Cadriem» i la veritat, mai cadriem...

A la «Buena» també hi ha unes senyores, fillets de Deu! La Marina; nois que m'agrada la Marina! Aquella frescor, aquell moviment, aquella salabror i més que res, el peix, el peix, jo'm moro pel peix. Cregueu que m'enbarcaria. Si no tingúes por d'ofegar-me. Anar a sota això si que no. Anar a sota, de cap manera. Un no pot respirar. *Endemés*, la Marina és una xicota superior. En el foier, de primera. Hi ha la parella de tango Mirelle i Myrtis i les Devillers i Taveris. En Moraguetas diria: Taveris? Tave-reverteris.

Els professionals de l'exercici corporal bisexual per a'l desenrotll dels membres de la persona; els enamorats de la barrila nocturna; els entusiastes de l'amor seré, de l'únic amor seré que existeix, ha existit i existirà aquí a la terra, l'amor regulat per la pesseta, l'amor del toquem i toquem, del tants me'n dons, tants te'n daré; l'amor que no és lliure perquè no pesa, al contrari, alleugereix de butxaca i de... lo altre; els sacerdots de la vida aventurera, tot lo aventurera que pot ésser la vida a la ciutat dels *Comples*; tots els noctambuls, barrilaires, solters per temperament, separats de la pròpia i fins de la que no ho és, tots els curridos, en fi, d'aquesta Barcelona, se mouen i no s'entenen de feina aquesta temporada. Durant la setmana que acabem de passar, si no fos pel que dirien, vos contaríem coses extraordinàries. Hi ha homes que tenen molta llet...

Questions de races

ERT viatjant anava de poble en poble i de ciutat en ciutat, i vetaquí que en un dels pobles que anà no més hi havia un hostal molt petit al qual se dirigí a l'ésser al vespre; però lo que passa: l'hostal era tan petit que estava tot ocupat, quedant tan sols la mitat d'un llit de matrimoni que a l'altra part hi dormia un negre. A l'entrar el viatjant, va preguntar s'hi havia puesto per passar la nit, a lo que li van respondre:

—Sí que n'hi ha, però haureu de dormir dos amb un llit de matrimoni.

—Bueno, m'hi conformo—va dir el viatjant,—però qui és amb el que tinc de dormir?

—Es un negre.

—Aixís no hi dormo, perquè m'embrutaria massa la roba.

SANT PAPITU, PATRÓ DE LA CASA

19 de Mars! Siga per sempre alabat el nostre Peti!... Som allà ont anem i anem allà ont erem; aquesta frase és, ha sigut i serà el nostre programa polític, frase i programa qu'esplèndidament regalem a tots els candidats triomfants. Mes deixemnos de coses passades i anem a la nostra festa, que com vostès saben serà demà sens falta y si el tiempo no lo impide.

Desde fa vuit dies, no fem res més que rebre felicitacions i regals, procedents tots ells de mans perfumades, mans polítiques, mans literaries, mans escultòriques, pictòriques, musicals, tauòfiles, científiques, peludes, aristòcrates, comediògrafes, elèctriques, graponeres, beatífiques, expertes, sensuais, robatories, electoreres, parentes, amics i coneguts, a qui se'ls participa que tots els presents foren rebuts a son degut temps. I allà va, que plouen regals:

De Don Joaquim Saigner, arcalde de Barcelona, un caixó d'atmetlles electorals d'Arenys, embolicades en un acta, que a nosaltres, molt al contrari del senyor Lerroux, no'ns serveix per res; de Don Joan Pich i Pont, primer tinent arcalde, una edició completament elèctrica de tots els seus discursos, models de sintaxis radical; de Don³ Josep Puig y Cadafalch, una voluminosa col·lecció de fotografies de fatxades de cases flamenques, més o menys gòtiques, construïdes fa alguns cen-

tenars d'anys (contemplades les fotografies vos adonareu tot seguit que'n Cadafalch és d'una originalitat qu'espanta.) Altre regalo, consistent en un manifest reformista de cemento armado, del diputat per Sant Feliu, Don Laureanilo Miró y Trepai. (Nota: quan pugi al poder Don Melquiades, diuen que'n Miró serà chaufer de la Real Casa); en Colominas Maseras del Ajuntament, ens saluda en castella i amb l'asiento que gasta; en Muntanyola, ni tarjeta (se coneix que a la Lliga, li tenen privat); l'Adrià Gual, amb una pluja d'aigua i un altre de drames; el Doctor Queralló, amb les varies fotografies dels interiors de la memorable clínica del Pas-seig de Gracia; l'Eduard Calvet, sempre atent, amb una postal i dos trajes interiors, que utilitzarem en dies de compromís; en Foronda, ens destina un tranvià, encara que hi hagi vaga, que sembla que sí, que n'hi ha; el Marqués de Premio Real, ens envia un tarro de cold-cream rosa, que d'utilitzar-lo, no diem que ni que sí, ni que no; en Mir y Miró, amb dos paliatius en forma de Chianti, perquè's compleixi allò de el obianti sobre il difunti; en Piña, l'estimat amic Piña, ens ofereix una lluita greco-romana, que, que carail, l'acceptem; un crece-pelo, ofert per Don Aristòteles Valenti y Camp... per corre; Les tenebres d'un dogma, drama de tesis de Don Bernad y Duran (ens en guardarem de llegir-lo); mitja dotzena de cocos intel·lectuals importats de l'Amèrica, pel secretari perpetuo i continuo de la Casa de idem,

Don Cristobal Vehils Colón; La Celestina d'en Pedrell i la Celestina del Hospital 90; quatre pels del bigoti del Mestre Belleza, que ell serà bon director, però com a Belleza, és més lleig que tots nosaltres, que ja es dir; dos grans, sobrers den Mogavero; les insubstituïbles cansons d'en Borrás de Palau, sense que hi manqui La Farigola, traduïda darrerament al esperanto; expressions de l'Analote France, molt conegut a casa seva; sis toros acribillats pel Gallo, i dos números de la revista Mentalismo i tres de El clamor del Magisterio, etc. etc. etc.

De la recepció que tindrà lloc demà en els nostres salons, en parlarem en número vinent.

Motius dels cotxeros de la "Catalana"

Pallallarga, Espanta Bots, Barrabola, Degollao, Cap de Olla, Sargento Regalesta, May Veniu, El Rabia, Cap de Marmol, Soni Viudas, L'Ignocent, El Gallinaire, Maginet de Targa, Ton de les Conductores, Moreno de Olesa, Puerto i Companyia, El Ros, El Can-salada, El Garrotín, El Petrolí, El Patata, El Pelacañas, El Terraplè, El Bòbit, El Garbat, El Llarg, El Peixeté, El Miracielos, El May Trompem.

—Renol, quina carretera!
—Fulg, home! Això és un camí de cabres.

Nota política

L simpàtic corresponsal de «La Vanguardia» qu'escrivi la nota política diària ne té de molt bones. No fa gaires dies, portat de l'esprit de bronquina amb que tracta a n'en Romanones, deia:

No puede desconocerse que el conde de Romanones es hombre hábil que arrima el ascua a su sardina, sin importarle nada de la del prójimo.

Verament s'ha d'ésser hàbil per acostarse l'ascua a la sardina, perquè la majoria dels que ho provessin s'hi cremarien. Ara lo que trobem molt natural és que no li importi la del prójimo.

A nosaltres tampoc ens importa. Pot ser segons el criteri conservador això de que un no fassi cas de les sardines dels altres, és una falta de consideració al pròxim, però cada hù és com és i reconeixem que'l comte de Romanones té tota la raó. Ara, lo que no li aprofitem es això d'arriarse el ascua. Això ja es massa. Esta bé que un home sigui des preocupat, però no fins a n'aquest extrem.

D'Esparraguera

L'altre dia m'estava passejant pel davant d'una fàbrica de teixits que hi ha per eixes riberes del Llobregat, quan sense pensar-ho vegí que sortien de la avans dita dues noies que no contén més que uns 18 abrils, guapes i ben fetes d'elles mateixes; l'una, és rossa com un fil

d'or, i l'altra blanca com una tofa de neu. A mi, no deixen de fer-me molta simpatia; vareig apropiarme a elles, dientlos-hi molt dissimuladament:

—Que para tothom d'aquesta fàbrica?

—No—respongueren mig rient.

—Doncs, com és que...

—Molt senzill—contestaren al moment—a nosaltres dues ens fan parar perquè som les úniques rodeteres que no tenim fil.

—Què't sembla, he guanyat?
—Sí, noi; has fet carambola i ficada.

AVIS

En el present folletí repartim el famós Boccaci, que no vam poder repartir per causes que no depenen de la nostra

* * voluntat en el número 276 * *

Per no interrompirl'ordre establert, publicarem folletí del mateix autor en el

* * * * número 278 * * * *

CONCURS DE CUPLETS

3 PREMIS COLOSSALS I APETITOSOS

Primer: 75 pessetes. Segon: 25 pessetes.

Tercer: Dos anys de subscripció al PAPITU

VEGIS CONDICIONS AL NUMERO 271

—No m'en parlis d'aquest xicot; té una llengua que tot ho embruta.
—I això que amb la llengua s'hi poden netejar tantes coses.

TEATRES

LICEU.—*Il diavolo a quattro* del que Nostre Senyor ens lliuri de tornar a veure, fou enterrat per sempre més, en la nit del darrer dissabte, malgrat haver treballat els artistes de la *Caramba* amb bona fe extraordinària. Desitjarem que'l *Malbruck* tingui millor sort i que'ns vagi millor a tots tres, o siga a la companyia, a vostès i a nosaltres.

NOVETATS.—El propi Nostramo, ens aparti també de tornar a patir el llibre, superabundantment dolent, que *Don Miguel Echegaray* ha escrit per a *El Pretendiente*. L'home que te la pensada de *La carroza de la libertad*, es avui com avui, el més ferm propagandista del reaccionarisme. Amb aquella carroza, cridarem sempre visca l'*Inquisició*! Malaguanyada la feina den *Vives*, per a un esperpento semblant.

ROMEA.—*Los Leales*.—No, no's mereixien els *Quinteros* la *paleadura* de Madrid, com tampoc les ovacions de Barcelona, en la nit de l'estrena. *Los Leales*, té de tot, encare que abunda lo flac i que la seva característica sigui l'incongruència. Dels comedians de *Romea* sols direm qu'ho feren molt retribé.

ESPANYOL.—*La carroza del Sant Sacramento*. L'amic *Presas* ha tingut una gran pensada en traduir aquesta obra d'en *Merimée* a la nostra llengua, que ara segons la revista de cinematògraf *Nuevo Mundo* resulta que no es llengua i sí dialecte. Mes tornem a la carroza. Es obra que emociona tant, que fins varem veure tremolar vint vegades els bigotis den *Pons i Pagès*, ex-barbut literari. El traductor ha fet una excelent feina literaria, cosa que per lo corrent no's trova entre els traductors que ni saben francès ni castellà, ni català, llengües qu'en *Presas*, segons assegura en *Peius* que també diu que sab les tres llengües, coneix amb les tres dimensions geomètriques. (Nota: des que llegim an en *Xenius* ens veiem amb pit de tutejar les ciències del Institut de segona ensenyança.)

Sorpresa

I ha un establiment de Torrefacció de cafè en el qual tenen un dependent que és molt de la barrila. Les minyonetes del barri hi acudeixen com les mosques a la mel, car sempre que saboregen lo que'ls dona el dependent se'ls hi aixampla alguna cosa; encare que solament sigui sa bonica boqueta per esclafir alguna rialla, ja queden contentes.

Un dia, en ocasió d'esperar a un amic que viu al costat mateix de dit establiment, m'estava passejant amunt i avall de l'acera, quan me cridà l'atenció un xarroteig qu'eixia de darrera d'una tapalda cortina que hi ha a l'entrada de la mentada botiga.

La veu que's sentia era doça, molt dolça i per aquella mateixa dolçor es comprenia que era de femella i amb una finesa propia d'aquet *bestiar* deia aquestes mateixes paraules:

—Veus així, ben estirada. No m'agrada que la tinguis arronsada. Que no t'agrada que te l'estiri i te la posi dreta?

I una veu que no era altre que la del dependent contestava;

—Ja ho crec, ja ho crec, i molt més que me l'estiratu, videta.

I en això se sentia un fregadís com si amb suavitat rasqués alguna cosa.

Al sentir tot això vareig quedar més vermell que un tomaquet escaldat pel sol, però portat per la feble curiositat baix decidí-me a entrar i comprar deu grams de cafè per cerciorar-me de lo que allí dins passava, quanta no va ser la meua sorpresa al veure que una minyoneta arreglava la corbata al dependent.

En una de les tantes botigues del carrer de l'Hospital, aont hi van tantes modistes a buscar mostres, sols per a passar el rato i garlar una mica amb el dependent, entrà l'altre dia una xicota de les més ben fetes que Deu ha posat sota la capa del cel Puig com podràn suposar, després de donar un cop d'ull per la botiga per a veure qui era el dependent que li agradava més, se dirigí a un jovenet d'uns vint anys, que per cert era dels nostres, i després dels saludos i preguntes corresponents entaularen la següent conversa:

—Escolti, jove. Jo he vingut aquí per a que fes el favor de ensenyar-me algunes mostres per un vestit de llana.

—Prou.

El jove molt amable n'hi ensenya unes quantes i una de molt peluda, siguié la que li agradà més, i digué:

—Voldria fer el favor de ensenyar-me la peça?

—Sí, senyora. Noi —feu dirigint-se al baiet— ensenya an aquesta senyoreta la peça peluda, la de abaix, eh?

Succeit

En un despatx-magatzem de texits, a l'hora de plegar del treball, sortia el personal per la porteta que comunica amb l'escala de la casa.

A davant de la colla hi anava un dels gerents; seguia son nebot, que cuidava diàriament de donar el tom a la clau de la porta; a darrera venia el seguici, compost del cotxer, dependents de venda, d'escriptori, moços i meritoris.

Tot ficant la clau an el pany, va acudir-se-li an el nebot del seu oncle, per a dir una cosa o altre a son amic el caixer, recitar-li aquell escullidíssim fragment de l'escena catalana, que comensa aixís:

—Com vos deia, Fontanelles...

L'oncle i quefe, intervingué amistosament, i dirigint-se an el grupu, digué per via de reconvençió:

—Aqueixes coses, goseu a llegir i representar?

Però, repensant-se un moment, sonrigué com qui recorda venturosos temps de sa juvenesa, declarant amb una franquesa digna d'imitar-se

—... per això, el Don Jaume, jo l'he vist representat!

CERT és que a Barcelona el comerç d'ous hi abunda que es un contento. Els pagesos de fora s'hi guanyen molt bé la vida venent-los una dotzena aquí, dugues allí, etz.

Mentres els senyors d'una casa molt rica estaven dinant, trucaren a la porta i la cambrera, que hi era tota, s'apresurà anar a obrir, trobant-se amb un dels pagesos que'ls proveia d'aquella mercaderia.

La senyora, cinc minuts després de la vinguda del pagès, tocà el timbre i's presentà la mateixa cambrera que moments abans havia obert la porta an el pagès.

—Que mana la senyora? —preguntà.

—Quí ha vingut?

—L'home dels ous, senyora —respongué la minyona tota seria.

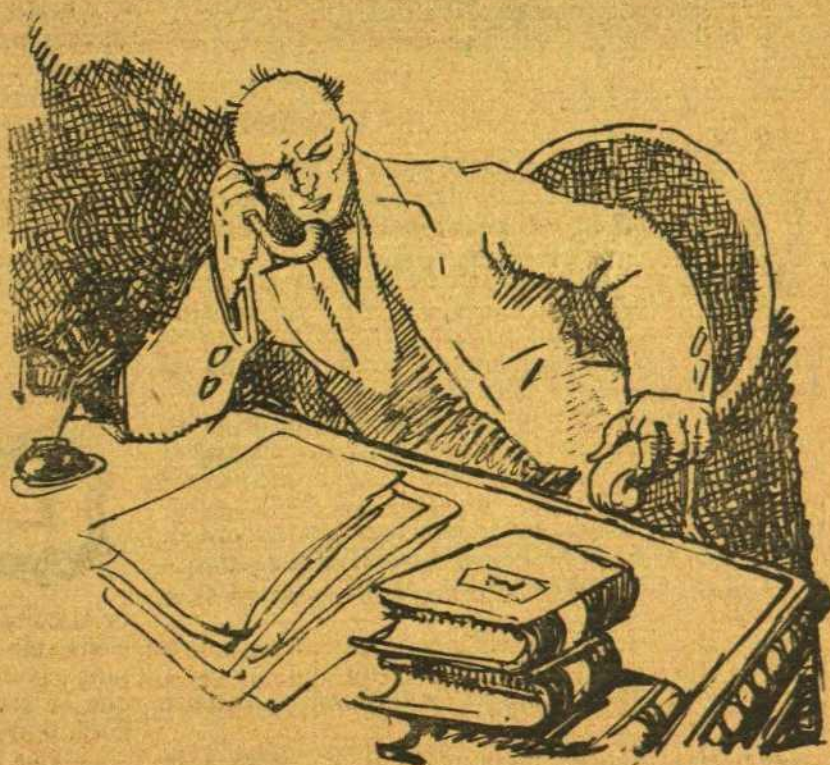

Històric

Els nois ponderatius

—A casa, el bacallà ens l'envien directament d'Escòcia.

—Doncs nosaltres fem el biscuit glacé amb gel portat exprosés del Polo Nord.

De les darreres eleccions

A l'«Olimpo», els de la «Lliga» van dar un mitin. Quan parlava en Rahola, en Soler, el popular fotograf, encén el magnesi i pam! esverament general.

En Rahola dirigint-se an en Cambó:

—Rec...! Això es una puny...!

—Què diu, ara?

—Dispensi, m'he creuat amb la senyora del 69.

D'un que fela la llimplesa

No fa gaires dies, anant jo amb una colla d'amics per un carrer proper al de Ponent, vaig presenciar un cas que vull explicar-vos.

En aquell carrer hi ha una cotxerfa i, una mica més avall, una botiga de planxadora, en la que hi fan la feina tres nimfes descomunament excitan-
tants a la fruita prohibida.

En el precís moment de passar nosaltres hi havia un cotxer que estava fent la llimplesa a sota d'un cotxe; nosaltres no'n vàrem fer cas al passar-hi per davant, car no'ns agraden aquestes coses, mes a l'ésser davant de la planxadora i veure aquelles apetitoses noies no vàrem poder menys que aturar-nos i demostrar-les-hi, amb paraules dolces i sorollosos sospirs (fins dels del nas), l'impressió equatorial que sos gentils cossos i ses deliciosos i atraients formes d'hermoses nimfes ens havien produït.

Estava un dels meus amics fent un discurs, implorant tant sols una tendre mirada dels fogosos ulls de aquelles nenes, quan sentírem que'l cotxer de la llimplesa, des de sota el cotxe, cridava:

—Tireu-los-hi aigua an aquests quatre nyèbits!—

Mes nostre company, sense immutar-se, li va contestar, tot somrient:

—Un home que's dedica a llimpiar el fusell i a fer la carrera per una pesseta, val més que calli.

Urbanitat rural

Es molt servicial, en Gil Llimona; diem això amb cinc carretades de raó, doncs fa de tartaner en un dels riallers pobles de la llewantina costa.

Llàstima que en Gil sia tant curt de paraules; millor dit, quan no té altre remei que parlar, prou s'esforça, però se li fa un nus a la gola, acabant quasi sempre per dir un despropòsit, que ni se'n dona compte.

Una tarde diumengera portava una parella de nuvis, en sa tartana, cap al veí poble montanyenc; els recent casats garlaven baix, baixet, i fins se canviaven qualque petonet, d'amagatotis; en Gil, catxaçudament, aguantava la... tralla, i entre fer-la petar de tant en quant, donar algún crit a la bestia per a que no s'hi adormís i provar d'encendre un caliquenyo, arribà el carruatge a son destí.

Baixats del vehícol els enamorats passatgers, an en Llimona va semblar-li que havia de dir quelcom per a despedir-se'n, i allà varen ésser els pets, com s'acostuma a dir.

Ja havia donat, en Gil, un sens fi de voltes a la gorra, que tenia entre mans, sense que li piqués la musa per a pronunciar uns mots adequats al moment;

s'empassà la saliva, estossejà i, dirigint-se a nuvi i nuvia, a mitja veu, com si li requés que l'entenguessin, pogué barbotejar:

—Bueno... Me n'alegro, de la millora!

Mala sombra

Uan un està de pega, fins amb els... talons encepaga.

Així em va passar una tarde alegre i festívola, en que tot content em dirigia a la Diagonal per a trobar la meua simpàtica modisteta de cada festa.

Mes aquell dia, oh dissort! no se per quina causa, no va venir.

Avorrit i desesperat en extrem, després d'una hora de fer cantonada vaig optar per ficar-me en el primer cine que trobés.

—Escarxofat en una butaca d'aquestes que tenen l'assiento movable—vaig pensar,—aquí descansarà una estona—

Però aquella tarde estava escrit que tot m'havia de sortir al revés.

A darrera meu varen comparèixer un pare i una filla de fóra, i, després de comentar la forma dels seients, començaren a tocar-me l'espatlla amb els peus.

—Quan encendrà els llums—vaig acordar entre mi,—canviaràs de lloc.—

I, efectivament, a l'acabar una pel·lícula em disposava a marxar, quan vaig sentir que la pagesa deia al seu pare, referint-se no sé a què:

—Mireu, pare, an aquest jove també se li aixeca.—

I, empipat com estava, posant-me la mà en un lloc molt significatiu, vaig dir-li:

—Sí, noia, i que la tinc molt grossa... la satisfacció d'anar-me'n.

De Figueres

A Teresa i la Marguerideta són dues amigues molt unides; les quals, després de son treball de modista, surten per a anar a sopar; però abans se'n van a córrer la tuna per la Rambla i carrers de la ciutat, sobre tot la Marguerideta, qui sosté relacions amb un jove barber. L'altre dia estaven conversant davant la botiga de casa d'ell, i observant aquest que la seva promesa es queixava dolorosament de la boca, li preguntà:

—Que tens mal de queixal?—

A lo que objectà la seva amiga Teresa:

—Jo no sé pas què té; tot avui que s'ho està tocant.

— Noia, en aquests assumptes no sé on tinc la mà dreta
— Jo sí que ho sé.

CARNET DEL PAPITU

Derrotat en Lerroux a Barcelona ha sortit pel districte de la Rambla, segons ens notifiquen els periodics i això es una notícia amb molta gracia. L'antic emperador del Paralelo podrà axampliar-seus regnes, nomenantse gran visir de la Rambla amb tota pompa i continuar tocant-se, així, la pampa. Suposem i amb agrado hem de mirar-ho que posarà uns quants bancs a l'esmentada

Rambla, puix d'aquet modo podrem seure una temporadeta bastant llarga, esperant qu'ell ens porti la República a domicili, com la llet de cabra.

El triomf regionalista sorgit de les eleccions ha de portar innovacions qu'es veuen a simple vista. La barretina d'Olot serà lo que privarà perquè el qu'es bon català la gasta sempre que pot. El porró ben enlairat serà el rei del rajolí, i amb ell tothom veurà el vi qu'ens vingui... del Priorat. I els que tinguin afició a morrejar trobaràn solució i de tant en tant s'amorraran al... porró. Els versaires regionals, dant proves de grans poetes patriòtiques quartetes portaran als Jocs Florals. I moltes celebritats de l'escola dels pallofes escriuran la mar d'estrofes a les mancomunitats. Les cupletistes millors de la nostra capital, amb aplauso general, cantaran «Els Segadors».

Prò al terreno de la dansa serà aont les novetats ens deixaràn més parats parlant-vos en confiança. En honor a la victòria de la Lliga's votarà una llei que implantarà la sardana obligatoria. El tango aquí Barcelona se ballarà amb barretina, serà el de l'Argentina canviat pel de l'Argentina. I si'l Pare Sant no'ns renya també podrem cargolà, traduïda al català, la mateixa brasilenya. En Giner i en Corominas ballaràn el pas de l'ós i es molt facil que tots dos no s'entenguin les combines. En Lerroux i l'Emilià la dansa apache de nit perquè tot el seu partit a les fosques va quedà. Les dretes en general i la Lliga, la Furlana, o millor dit, la *Sutana* perquè fa més clerical. I per fer combinacions i els quadros que tant aimem, al PAPITU vots farem perquè'ns toquin... rigodons.

Ave, PAPITU, imperator, el versaire te saluta; are qu'ets jove disfruta, deixa que digui la gent; i demà que tu celebres

el teu sant, oh, gran PAPITU! jo des de aquí't felicito coralmment. Te desitjo una existencia

més llarga qu'en Corominas, i que mai te manquin nines que t'entreguin el seu cor; que no't plogui cap denuncia, que no't falti la promesa i qu'en qualsevol empresa tinguis sort. Que no't robin el rellotge, que no tinguis cap *cogida* i d'aquesta alegre vida que no rebis desenganys; que la duguis enlairada i ben neta la consciencia, i felicitat l'existencia per molts anys.

La temporada taurina va inaugurar «Las Arenas» veient-se plena la plaça de gom a gom el diumenge; dos fenòmens i mig

varen treballar de veres i an en *Papitu Gallet* se li va donar l'orella; ell més s'hauria estimat que li haguessin dat la llengua.

Un altre dia que tinguem un xic de temps desocupat os parlarem del nou sport inaugurat al gran saló de la «Bohemia» que han convertit en Academia d'un tiro molt seductò, perquè son noies molt maquetes les que'ls disparos han de fè, de les sagetes, i totes tiren molt rebé.

El rei Herodes

UAN cansat de dar cops de puny a la barana de la trona, el senyor rector donà per acabat el sermó, comensà a llegir amb veu de nas les sacramentals paraules: «Avui és la tercera i última amonestació de Rosa Panac Sistechs filla de Joan i Miquela, per una banda, i per altre de Lluís Gassol i Busquets, fill de Pere i Maria. Si hi ha algun impediment... etz. etz.»

L'auditori, que una estona avans feia bacaines, comensà a xerrotejar. Totes les noies casadores miraven amb enveja a la Roseta que, com si la cosa no anés per ella, feia'l distret, reventant de satisfacció.

I tenia raó d'estar satisfeta la xicota. Perque aixís potser callarien les malas llengues que tanta feina havien fet en els sis anys de festeig. Que si això, que si quan la mare dormia, allò... Eu fi: demanin.

**

Tres dies avans del senyalat pel casori, la senyora Miquela, com tota mare en semblants casos, va cridar apart a la seva noia i va dir-li:

—Mira Roseta: Ja saps que'l dissapte et cases amb en Lluís i jo estic amb la santa obligació de dir-te algo referent al matrimoni. Tu saps que és el matrimoni?

—Ai, ail Casar-se!

—Això son coses molt series! El nuvi, saps, no és com tu! Un cop casada te farà veure'l seu dret conjugal... Tu deus obeir-lo en tot.

—Està clar!

—Vui dir que no deus extranyarte de res.

—Per què m'haig d'extranyar?

—Mare meva, quins apuros! En fi. Feste'l càrrec que tu ets Jerusalem i ell el rei Herodes. M'entens?

—Ai, nol

—Doncs que Herodes voldrà entrar en Jerusalem... i ara, m'entens?

—Ai, nol

Doncs noia, ja no sé com explicart-ho.

**

A l'endemà de tornar de missa la senyora Miquela va tenir un sobresalt. Del quarto que destinava als nuvis va sortir una extranya remor. Serien lladres o el gat que feia de les seves?

La senyora Miquela, amb la por al cos, va acostar l'orella al pany, i va sentir una veu de femella que deia:

—Herodes! Herodes! torna a entrar! Jerusalem t'espera...

**

—Poca penal desvergonyida! I tu, brétoll

—Mare, perdónam! Com que va dir-me allò del Rei Herodes i no ho vaig entendre! No s'enfadi, que demà'l senyor rector al beneir-nos rentarà aquest pecadet!

—Però no rentarà'l cobrellit nou.

Contra gustos...

AIXAVA tot decidit de dur un petit encàrrec d'un quint pis del carrer de Muntaner un dependent d'adroguer, i a l'ésser al segon pis, troba un bé de deu de raspes que feien petar la xerrada i's burlaven de tothom qui passava per allí, i al veure an ell, ja estaven a punt de dir-n'hi quatre de fresques per fer-lo tornar vermell, quan aquest tingué la desgracia d'ensopegar amb la brusa i cataplim, escales avall s'ha dit.

Podeu figurar-vos l'esclafit de rialles que hi hauria allí. Totes se burlaven d'ell hasta que aquest per quedar bé i tot vermell i confós (cosa rara en un adroguer) els hi digué:

—Senyores, cada hu baixa les escales de la manera que li dona la gana! Vostès ja saben que això de les baixades es qüestió de gustos.

AVIS

Fall del Concurs de Pirops

Hem rebut una col·lecció de pirops i anem a repartir els premis, pero volem que'l jurat sigui el mateix públic. A n'aquest efecte publicarem en el número vinent lo millor que hem rebut (per correu s'entén) i'l públic triarà els que més li agradin. Donarem un plas per contestar i premiarem als que tinguin majoria, això és, els farem sortir com si diguessim diputats.

No mirèu, doncs, dretes ni esquerres. La dreta és lo que més agrada a les senyores, l'esquerra és la que més carrega, però'ls judicis del públic han d'ésser imparcials o sigui que no s'han de deixar influir per les parts.

En un lloc de la Sagarra, de quin nom no'ns en volem recordar, vivia no fa molt temps un senyor que ja és mort. Aquest senyor era propietari i va deixar una filla. D'aquesta filla és de qui ens volem ocupar, perquè segons notícies son molts els que s'ocupen d'ella. Donar les senyes mortals d'aquest poble o d'aquesta senyora seria cosa de molt compromís, de manera que en lo referent a les senyes mortals ens limitem a dir que'l seu senyor pare és mort.

Un dels que s'ocupaven d'aquesta protagonista era un simpàtic hereu que té dugues hisendes rodones i una de llarga entremig que és la tentació de les mosses, perquè allí ont n'hi ha en raja. Amb el producte d'aquestes tres finques fa anar les noies en renou, però rodolant rodolant. Ara ell ha hagut d'anar en renou per la filla del propietari difunt que va morir el dia 14 de Juliol de 1909 i al seu enterro hi va concorre mitja Segarra i això que la Segarra és gran. Anant al gra, direm que la filla d'aquest senyor, casada i amb dos fills i mitg (està de cinc mesos s'ha empenyat en fer-se seves les tres hisendes del hereu en qüestió incloint-hi els masovers.

Per ara l'hisenda del mitg ja se l'ha feta seva i ara va per les dels costats. Això no tindria res de particular, ni seria potin de fora ni de dintre (encara que l'hisenda sigui dintre) si no hi jugués un paper sobresortint un secretari de jutjat que dintre la seva modesta esfera

contempla les hisendes passar de l'hereu a la pubilla.

—Me sembla que aquest secretari—deia un pagès amic nostre—és un rival del hereu.

—No ho cregueu—li va respondre el nostre corresponçal,—aquest secretari tot lo més que fa es llepar-la-guna cosa.

Costums

A senyora Guillermina és una de tantes senyores que quan està de visita no se'n deixa cap al pap. Però sigui o no veritat que «Deu els fa i ells s'ajunen», el cert és que la senyora Guillermina s'ha topat amb una senyora Pepa que ni feta d'encàrrec per a escoltar-la i seguir-li la beta.

—El meu marit, Pepeta—deia un dia— dona gust quan s'assenta a la taula, però té una ditxosa taleia que'm posa d'allò més nerviosa. Afiguris que's posa a menjar les patates amb els dits, i diu i sosté a tot hora que sols amb els dits les patates deuen menjar-se.

—Doncs miri—respongué entusiasmada la senyora Pepeta—el meu té la mania de menjar-les solament amb naps, perquè diu que menjant-les soles li tornen a la boca.

Una resposta

Un jove viatjant d'una casa de comerç de Barcelona va sortir de viatge per la casa i vetaquí que va tenir que anar en un poble on mai hi havia estat.

Va ésser el cas que com que'l nostre home havia menjat bé, begut també bé i s'havia fumats un puro, va tenir ganes de fer una disbauxa, però com que no sabia on anar, vetaquí que al trobar un xicotet li va fer la següent pregunta:

—Escolta, noi: faràs el favor de dir-me on hi ha cases de... sabs?...

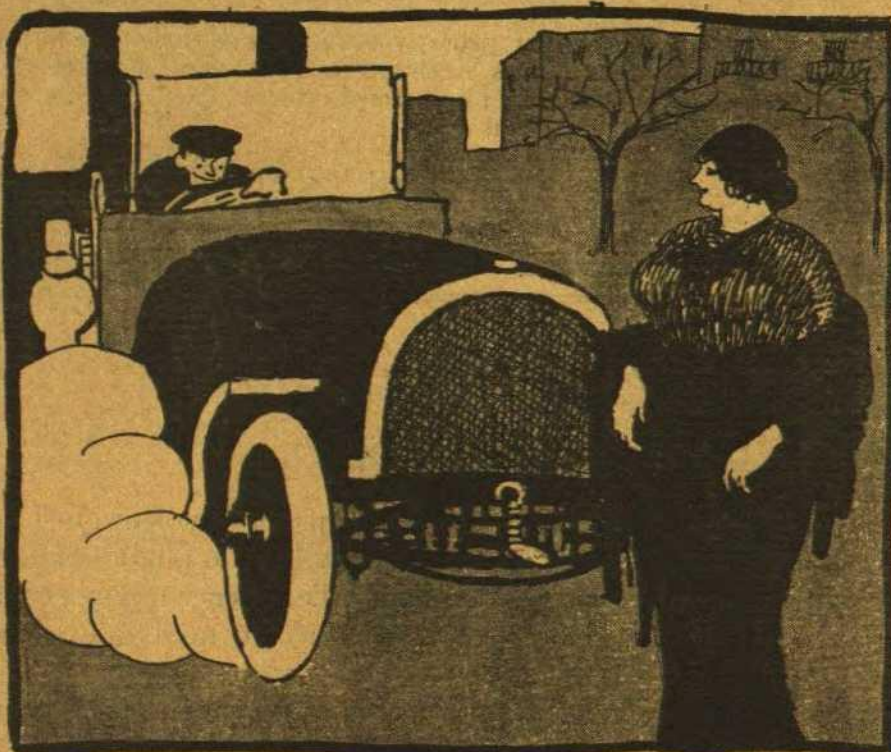
El noi, tot gratant-se el cap, respongué:

—A totes menes a la meua.

El viatjant tot estranyat d'aquesta resposta li digué:

Per què a totes menes a casa teua?

—Ja veurà, perquè a casa meua no més som l'avi i jo.

—An aquesta ei que li passaria per sobre!

Entre cames se posa
tivant ha d'estar,
si la peça no tiva
no pot trevallar
i com més fils trenca
més bé sol quedar.

(Solució al número vinent.)

Solució del núm. passat:

ELS ULLS

CASTELLANADES

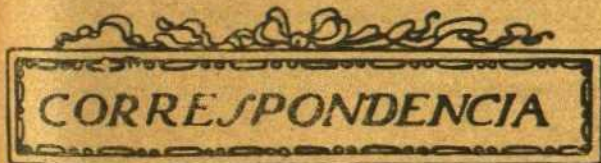
Un senyor tradufa a un amic seu castellà el títol
d'un obra catalana i li deia que's titulava:

Las das y el anquelo oro.

La traducció al número vinent.

Traducció del número passat:

Una ropa de sano burno para limpiar un cojo nudo
UNA ROBA DE SABÓ PER RENTAR A UN COIX NU

Camps: No li podem publicar els seus dibuixos malgrat
mar firmats per un nom tan estimat a la casa.—*Lloret:* Dixo-
els ulls que us tornen a veure. Feia temps que no havíem
rebut carta vostra. Potser aprofitarem alguna coseta que altra,
encare que la cosa en sí té poca novetat.—*M. Bertrán:* No's
contesta per correspondència privada. La carta a que vostè fa
referència ja l'hem contestat al núm. passat. El sagell està a la
disposició de vostè.—*Francisco Torrus de Canet de Mar:* Publi-
carem els xistos.—*Ramassama:* Com pot suposar l'endevinalla
que ns encoloma, es de lo que tenim en cartera. Li agrafm
que hagi pensat en nosaltres i esperem de vostè nous i precio-
s treballs.—*Marta:* Estimada Marta: No li entenc l'apellido.
passaré per casa seva i m'explicaré l'assumpto a que fa refe-
rència la seva grata.—*R. P. P.:* L'assumpto no es nou, i es
justa perquè de ben escrit ho està.—*Morocho:* Es un xisto
massa fort. Miri que això de fer-hi sortir les sangs es terrible.
es gravadors d'esponjes Tindrem el gust de publicar-lo.—
Molt senyor meu: Tindrem el gust de publicar-li un
xisto i un xisto, perquè abdos està molt bé. Lo altre ho
posem al cove.—*Calet:* Està molt ben presentat: massa bé,
perquè lo del sobre tancat no calia. Aquí tots son de casa.
posem al Concurs. Vostè diu que no es català, però nos-
altres li diem que es verament digne de ser-ho.—*Dues nenes*
caies: El xisto que'ns envia també ho es i el publicarem.
Dues Puñtaires: Vagin fent punys i vagin escrivint que so-
tot lo últim ho arribaran a fer bé.—*Cascarilla:* Les ende-

vinallies son molt verdes. El cuplet li posarem al concurs per
si obté el premi.—*A. Sola:* Aprofitarem el xisto.—*Rakul:* Re-
buts els seus cuplets pel nostre formidable concurs, i diem
formidable perquè lo que ens va enviant ho és.

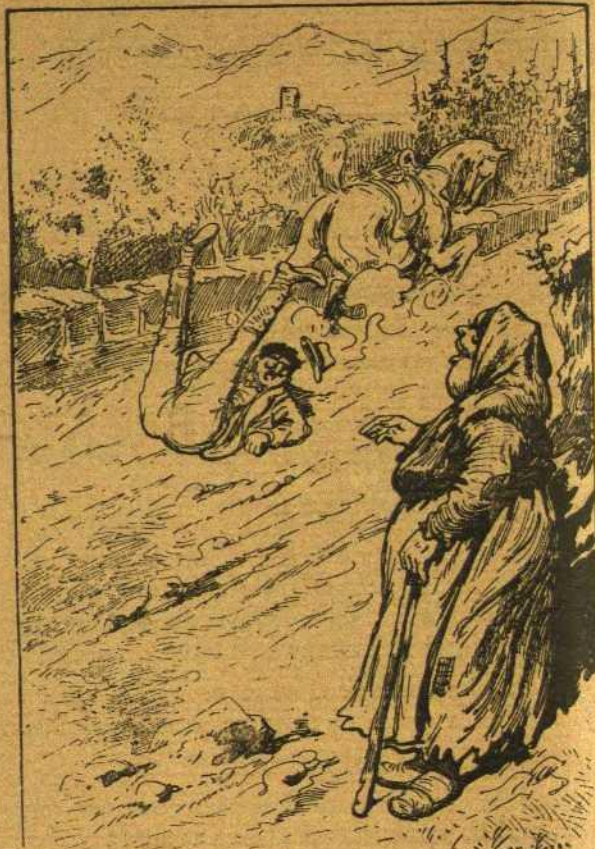
Brissard de la colla dels conills: Li publicarem un xisto.
Visca la colla dels conills. Vostès sens fan molt simpàtics.
Quan algú els insulti li direm: faci el favor de no tocar-me
els conills.—*Dos que tots dos fan dos:* Rebuts els motius de Pa-
lau Sabardera, poble de la nostre predilecció. Els publicarem.
Timlet: Rebuda la castellanada. Combinant alguna de les pa-
raules amb altres que hem rebut ne farem una de publicable.
—*Toka Teka:* Rebuts els motius de Mataró. Visca Mataró i
els seus grans homes! Saludi al senyor Baladia (D. Antoni).—
Xinagas: Li publicarem lo de «La Vanguardia». Respecte a lo
que diu de repartir una segona tanda, del segon folletí de
Boccaci havent-se agotat l'edició que'l portava moltes perso-
nes s'han quedat sense, no ho podem fer, perquè no es just
que els que'l van comprar hagin de tenir dos folletins del ma-
teix contingut.—*Un del F. C. Nacional:* Li publicarem perquè
està molt bé.—*Un amic de Mulet:* Mercès dels cuplets. Expre-
sions als seu amic Mulet, encare que no tinguem l'honor de
coneixel.—*El de la pela:* Rebuts cuplets. Posem concurs PAPI-
TU.—*Un novatu:* L'aprofitarem per un xisto, que segurament
es lo que vostè s'ha proposat al enviant-se el treball.—*Pande-
reta 1.ª:* Ja'l varem publicar; que no s'en recorda? Faci memo-
ria i atinara, i sino repasi la colecció del PAPITU que es de lo
millor del món i de lo més verd que cría la terra mare dels
homes i de les dones de món.—*La Colla dels Conills-Felino:*
Sentiríam desanimar a la colla per la persistència en no publi-
car lo que ens envien, però esperem que tindran prou força
de voluntat per no desanimar-se perquè la constància mata la
casa i les senyores de sa casa.—*M. F. En Gay saber:* Rebuts
els motius dels peixaters de Barcelona que amb molt gust pu-
blicarem quan els hi toqui el torn.—*Ricart:* Llàstima que l'ha-
gim rebut quan el número ja havia entrat en màquina, perquè
allò de: Montura que lucirà el senyor Farga de la colla de
Sant Medí, es molt bonic.—*Malo Aras:* Mil mercès per tot.
Rebuda l'Historia sagrada que llegirem detingudament i guar-
darem al nostre museo secret. De lo altre aprofitem lo d'«El
Diluvio».—*C. Fabat:* Mot bé. La publicarem si Deu vol.—
F. F.: Rebuts els motius de Lavid i Terrasola, que publicarem
al seu dia.

Xim del orgue: Rebuts els motius d'Arenys de Mar que
juntarem amb els que ja tenim rebuts i triarem els millors
per publicar-los.—*El gallet:* Rebuts cuplets. Posem concurs
PAPITU.—*Un de molt ric:* Es un comble bonic, però no li pu-
blicarem perquè el public se pensaria que ho fem perquè vos-
tè es tan ric.—*Pep de Torrenegre:* Els punts que ofereixen més
perill son els llocs foradats, perquè l'enemic s'hi fica, i un
no s'en adona pas qu'el te a dintre.—*Un del C. E.:* Li publica-
rem.—*Patata:* No li agradan els toros? Doncs està bé.—
E. Cardoner: Això de les baixades te els seus perills.—*Novell*
Plumifer: Aprofitarem part de la castellanada. Lo del potín
forà es una mica massa fort.—*Blos:* Rebuts cuplets. Posem con-
curs PAPIU.—*Epatsé Divad Home,* allò d'amable suposo que
ho diu per ensalçar-nos. El que fa la lletra: molt amable es
vostè. Lo que'ns envia es una mica massa utilitzat.—*R. Ray*
i C.ª: Rebuts els motius d'Esparraguera, terra dels esparrecs
si el nom de la vila no menteix, que tot podria ser. Els pu-
blicarem. Saludi als senyors Sedó i C.ª.—*Cota:* No se si diu
Cota o què el pseudònim de la carta que'ns tramet. Lo cert es
que no ho entenc. Respecte al contingut del seu envió, li diré
que es massa fort per ser publicat en un periòdic com el nos-
tre.—*Figamplé:* Li dic lo mateix que al senyor Cota.—*Kikoku-
ka:* Posarem aquet al lloc del altre tal com vostè demana.—
M. Baldufo: No val a ser anticlerical. De ser-ho no s'en treu
rès i sent-ho s'en poden tocar els resultats.—1234567890:
Aprofitarem dos xistos.—*M. Amaba:* No li podem admetre;
el concurs va quedar tancat el dia vintivuit de febrer prop-
passat.

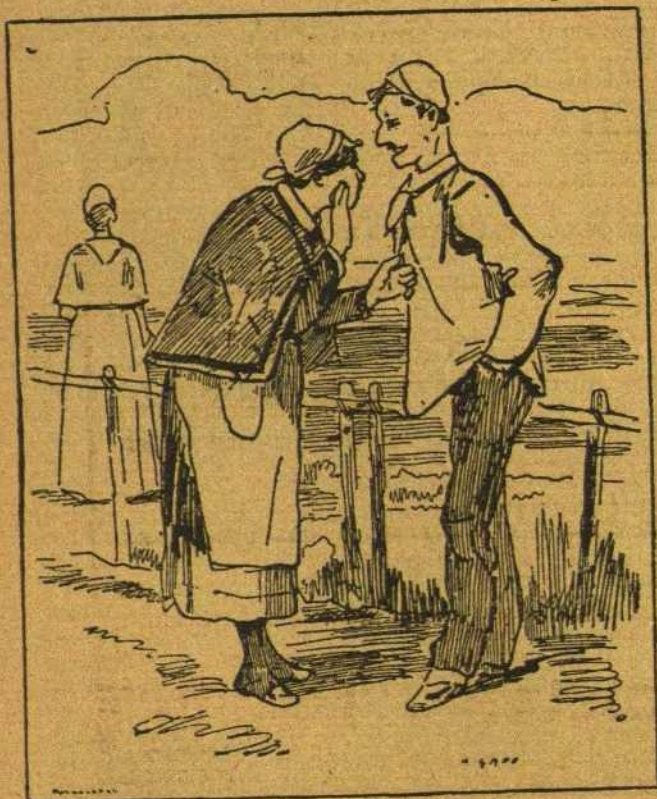
L'HUMOR ESTRANGER

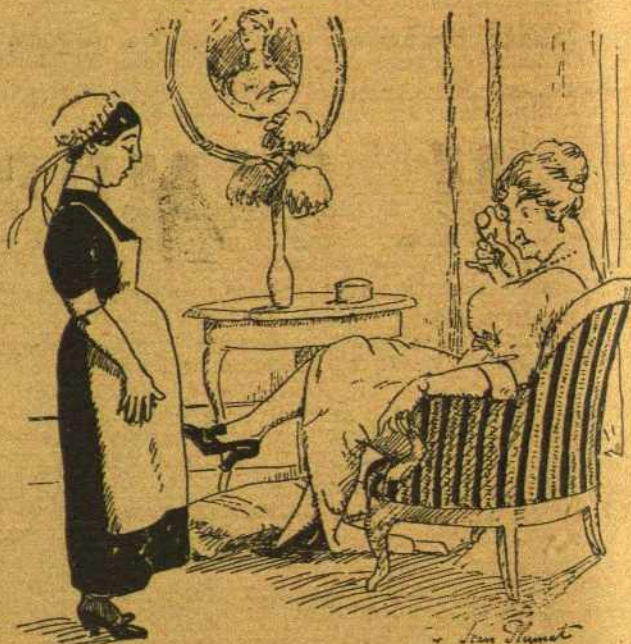
—Vina, Sidonia, no tinguis por. Només te vull preguntar si sabs per què les granotes no tenen plomes.

—Senyor Serapi! Que pert el cavall!

—Cinquanta mil pessetes de dot.
—Sí, però és molt lletja.
—Me sembla que amb cinquanta mil pessetes de dot hi ha dret a ser lletja.

—Espero que això no'm disminuirà als ulls de la senyora.

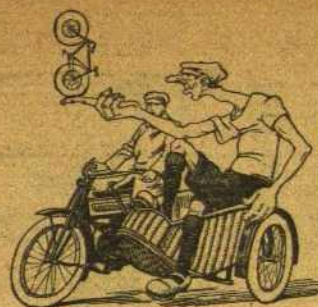
CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDE CARS **SUN**

A. SANROMÀ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries

Pelayo, 40 - De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9. - Jovellanos, 9

SÍFILIS

Curació pels nous procediments. Hectina. Neosalvarsán (nou 606. Suero) anti-sifilític Query.

BLENORRAGIA

Mètodes abortius al començ; curació de les complicacions amb sueros i vacunes especials; curació de l'estrictura, (*estrechez*) en una sola sessió.

SEXUALS

Malalties especials de les senyores. Curació sense operar pels moderns medis fisioteràpics

CLÍNICA FERRE PIJUAN, RAMBLA DEL CENTRE, 7, PRAL.
De 4 a 5 i de 6 a 8 (econòmica).

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc: Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben puix deixant de pendre's surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre's mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueixi altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està prou fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

Dr. M. CAMPS

VIES URINÀRIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ample)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

¡Delirium Tremens!

Preu: dos rals.

Cuplets del "Papitu"

Preu: un ral.

— No sabs lo que diuen? Que la Narcisa s'ha llançat.
— No'n fa poc de temps que és del domini públic.